

L'ACCENT, LOS ACCENTS, QU'ES AQUÒ ?

LENGA

L'ISTÒRIA DE LA LENGA

QUESTIONS

Ei possible de parlar ua lenga sense nat accent ?

D'on pòden vènguer los accents ?

E coneishes « accents » deu francés ? E pòdes citar personalitats que parlan damb aquestes accents ?

Jòc

**Ensaia de transcriver en francés
« estandard » lo mot o la formula
representada-as per las « ortografas »
ci-devath :**

« Chais pô où qu'y est ! »

« Ferm cet port, ou j'men vais l'fair ! »

« Eh bé, avecque tous ces camillons, vous avez
dû vous en voir ! »

« Et alors, z'avez pas vu la plancarte ? »

« Ton quien, y vient ou non ? »

« C'est le tableau qu'y fallait remplir ? »

« Chuis p'têt p'tit, mais toi t'es pô ben grand ! »

LEXIC

Debit : aperat tanben *fluence* en francés, lo tèrme designa comunament la vitessa de paraula. Un debit verbau « normau » qu'ei de l'òrdi de 90 mots per minuta per ua persona sense nat troble.

Intonacion : qu'ei l'ensemble de las inflexions que preng la votz (exemple : prènguer ua intonacion doça).

Clivatge : separacion, division en mantuas partidas, en foncion de cèrts critèris.

L'accent qu'ei ua particularitat de prononciacion d'ua persona o tanben d'un grop dens ua lenga precisa. Qu'ei pròpi a ua region o un ambient sociu e se pòt caracterizar per modificacions deu debit, de la prononciacion, de l'intonacion, deu ritme de la lenga en generau.

En aqueth sens, las diférencias d'accents explican las varietats regionaus deu francés. Tota persona qu'a donc un accent quan parla.

Definir un accent, alavetz, qu'ei establir comparèrs entre mantuas realizacions oraus diferentas d'un medish enonciat.

En França, per exemple, que se parla de bon grat de l'accent deu Mieijorn, e lhèu de l'accent e pas mes, çò qui deisha a pensar que representa un partiment màger dens las faïçons de parlar lo francés. En lo Sud, l'expression « parlar ponchut » engloba au còp lo francés dit estandard, e totas las varietats regionaus deu centre e deu nòrd de l'exagòne.

Çò qu'apèran donc l'accent deu Mieijorn ?

Aqueth accent coneish plan variantas, diferencias, segon las regions, los ambients, lo nivèu d'educacion mès fin finau, qu'ei la transposicion au francés de quauquas abituds de prononciacion e d'intonacions vengudas de l'occitan.

Quauquas marcas de l'accent deu Mieijorn :

- solide la mes coneishuda : prononciacion deu « e » dit mut (qui n'ei donc pas mut en francés deu Mieijorn). Qu'ei vertat en particular peu « e » mut finau :
 - ▶ atau *une porte* compta plan quate sillabas, coma *u(n)la pòrta* en occitan o *una puerta* en espanhòu.
 - ▶ une *petite fenêtre* compòrta ueit sillabas prononciadas, quan se n'i pòden comptar sonque tres [un' p'tit' fnètr'] dens d'autes accents.

- ua auta marca característica de l'accent deu Mieijorn ei la prononciacion identica de *pomme* e *paume*, dab un « o » aubèrt dens los dus cas. Aquò pr'amor que l'occitan plaça pas jamès nat « o » barrat en posicion tonica : n'a pas sonqu'un « o » aubèrt que se barra mes o mens. Atau *haute/hôte/hotte*, *pauvre*, *dôme*, *rose*... son sistematicament prononciats damb un « o » aubèrt.

- au contra, l'accent deu Mieijorn consèrva la distincion entre *brun* e *brin* que lo francés estandard pòt con-hóner auèi (qu'ei atau que los manuaus escolars ensenhan coma evitar la confusion ortografica). Lo francés deu Mieijorn, en realitat, que sauva aquera distincion damb l'influéncia de l'occitan : n'a pas nada vertadera vocala nasau, mès meslèu seguidas de vocalas, çò qui permet mes facilament lo manteng de diferéncias de timbres. Atau, per l'aurelha, un Occitan prononcia [bre-un] per *brun* e [bré-in] per *brin*. De la medisha faïçon, las distincions entre *blond* e *blanc*, o tanben entre *ton* e *temps* que son clarament marcadass. Lo mot *bien*, eth-medish, s'ei notat foneticament, aquò balha a quaucom pròche [biè-en-n]..

L'ISTÒRIA DE LA LENGA

LENGA

DÉPARTEMENT
DU GERS

Erasmus+